

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันทั่วโลกกำลังตื่นตัวและตระหนักถึงอันตรายจากโรคเอดส์ (Acquired Immune Deficiency Syndrome หรือ AIDS) ซึ่งเป็นโรคติดต่อที่ร้ายแรง เป็นปัญหาที่สำคัญของสาธารณสุขทั่วโลกและเป็นปัญหาที่ยากแก่การแก้ไขสำหรับวงการแพทย์ที่แม้จะพยายามศึกษาถึงโรคนี้อย่างสุดความสามารถแล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่สามารถหาวิธีช่วยเหลือผู้ป่วยให้รอดชีวิตได้

โรคภูมิคุ้มกันบกพร่องหรือโรคเอดส์นั้น เกิดจากเชื้อไวรัสที่ชื่อว่า (Human Immunodeficiency Virus หรือ HIV) เข้าไปทำลายเซลล์ภูมิคุ้มกัน โรคที่ทำหน้าที่ป้องกันโรค ทำให้ภูมิคุ้มกันโรคของคนที่ได้รับเชื้อไวรัสเสื่อมสภาพหรือบกพร่อง เป็นเหตุให้ร่างกายรับเชื้อโรคได้ง่าย ผู้รับเชื้อจะเกิดอาการเจ็บป่วยอ่อนแอ และทำให้เสียชีวิตได้ด้วยโรคปอดบวม มะเร็งในหลอดเลือด วัณโรคหรือโรคเรื้อรังอื่น ๆ ซึ่ง บรรจง คำหอมกุล (2532) ได้กล่าวถึงโรคภูมิคุ้มกันบกพร่องหรือโรคเอดส์ จะทำให้เกิดโรคมะเร็งประเภทฉวยโอกาส (Opportunity Diseases) ผู้ป่วยโรคเอดส์เองจะมีโรคแทรกซ้อนได้ง่าย ๆ โดยมีอาการที่รุนแรงและเสียชีวิตในที่สุด

สำหรับโรคเอดส์นั้นติดต่อได้หลายทาง ดังนี้คือ

1. ทางเพศสัมพันธ์ โดยการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่มี เชื้อเอดส์
2. ทางเลือดโดยการได้รับเลือดหรือผลิตภัณฑ์จากเลือด หรืออวัยวะของผู้ที่มี เชื้อเอดส์ หรือการใช้สิ่งของที่ทำให้เกิดแผลร่วมกัน เช่น เข็มฉีดยา เครื่องเจาะหู เครื่องสัก ผิวหนัง เข็มสำหรับฝัง เข็ม รวมทั้งการใช้อุปกรณ์ที่ทำให้เกิดเลือดออกได้ง่าย เช่น มีดโกน แปรงสีฟัน

3. ทางมรดาโดยเชื้อเอดส์ผ่านจากราคาสู่ทารกโดยผ่านทารก และการคลอด การตั้งครรภ์ก็เป็นการเพิ่มโอกาสเกิดโรคเอดส์ในหญิงนั้น

(อนุวัตร ลีมสุวรรณ, 2528) โรคเอดส์มีประวัติตามรายงานของวงการแพทย์ว่า พบครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2524 หรือเมื่อ 10 ปีก่อน โดยพบว่า ชายรักร่วมเพศ (เกย์) และผู้ที่ติดยาเสพติด โดยการฉีดในซานฟรานซิสโก ลอสแอนเจลิส นิวยอร์กและไมอามี ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่ง เดิมทีเป็นผู้ที่มีสุขภาพแข็งแรง แต่ต่อมาเกิดมีอาการติดเชื้อและเป็นมะเร็งในลักษณะที่เป็นในคนแก่ ซึ่งไม่เป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต แต่ทว่าในผู้ป่วยกลุ่มแรกนี้ก็กลับเป็นแบบรุนแรงมากจนถึงแก่ชีวิต เหตุการณ์นี้เองที่ทำให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุข เริ่มสนใจและมีรายงานถึงโรคนี้ ต่อมาในเดือน มกราคม 2530 พบว่ามีประชาชนที่ปรากฏอาการของโรคเอดส์ในประเทศสหรัฐอเมริกาถึง 29,435 ราย และมีผู้เสียชีวิตเพราะโรคนี้แล้วทั้งหมด 16,667 คน (ประพันธ์ ภานุภาค, 2532) กล่าวถึงการคาดประมาณสถานการณ์จำนวนผู้ป่วยโรคเอดส์ภายในสิ้นปี 2534 จะมีผู้ป่วยโรคเอดส์ถึง 270,000 คน และจะมีผู้เสียชีวิตเพราะโรคนี้ถึง 179,000 คน และจาก ข่าวเรื่อง "เอดส์เป็นแล้วตายทุกราย" (2530) ได้ให้ข้อมูลซึ่งเบียดเบียนล่าสุดขององค์การอนามัยโลก จนถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2532 พบว่ามีผู้ป่วยโรคเอดส์รวมทั้งสิ้น 177,965 ราย จาก 152 ประเทศและคาดว่าจะมีผู้ติดเชื้อที่ยังไม่มีอาการอีก 5 - 10 ล้านคน และจะเพิ่มจำนวนขึ้นอีกเป็น 50 - 100 ล้านคนในปี พ.ศ. 2534 และจากการติดตามผู้ป่วยพบว่า ผู้ป่วย นาน 2 ปีจะตายประมาณ 80% และผู้ป่วยเกิน 5 ปีมักจะเสียชีวิตเกือบหมด

สำหรับสถานการณ์โรคเอดส์ในประเทศไทย จากรายของสารสถิติ (2532) พบว่า สถานการณ์โรคเอดส์ในประเทศไทยนั้น ผู้ป่วยและผู้ติดเชื้อโรคเอดส์โดยนับจากการรายงาน ครั้งแรกเมื่อเดือนกันยายน 2527 จนถึงวันที่ 15 สิงหาคม 2532 พบว่ามีผู้ป่วยโรคเอดส์รวม 23 ราย และยังมีชีวิตอยู่ 7 ราย ผู้ติดเชื้อมีอาการสัมพันธ์กับเอดส์ 77 ราย ยังมีชีวิตอยู่ 62 ราย และผู้ติดเชื้อเอดส์โดยไม่มีอาการ 8,927 ราย ขณะนี้ยังมีชีวิตอยู่ในประเทศไทย 8,880 ราย และต่อมาเมื่อวันที่ 15 กันยายน 2533 จากการประชุมระหว่างภาครัฐและเอกชนในการ พิจารณาสถานการณ์ที่แท้จริงของโรคเอดส์พบว่า มีผู้ป่วยเอดส์เพิ่มขึ้น 53 ราย มีอาการ สัมพันธ์กับเอดส์ 185 ราย และเป็นผู้ติดเชื้อ 21,837 ราย รวมมีผู้ป่วยเอดส์ทั้งสิ้น 22,705 ราย แบ่งเป็นกลุ่มผู้ติดยาเสพติด 14,363 ราย กลุ่มเพศสัมพันธ์ 5,390 ราย ติดเชื้อจาก

มารดา 6 ราย จะเห็นได้ว่าตัวเลขผู้ติดเชื้อในกลุ่มผู้ติดเชื้อเพศสัมพันธ์มีจำนวนมากว่ากลุ่มเพศสัมพันธ์ ที่เป็นเช่นนี้เพราะการตรวจเลือดในกลุ่มผู้ติดเชื้อเพศสัมพันธ์ทำได้ง่ายกว่ากลุ่มเพศสัมพันธ์ซึ่งไม่อาจตรวจได้ในทุกรายว่าได้รับเชื้อเอชไอวีไปจำนวนเล็กน้อยเพียงใด ซึ่งอาจจะเป็นผู้แพร่เชื้อเอชไอวี เป็นจุดที่น่าห่วงสำหรับผู้ชายไทย โดยนายมิชัย วีระไวทยะ ได้ให้สัมภาษณ์ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจากข่าวเรื่อง "เสนอปิดช่องโหว่เอดส์ไทย" (2533) ว่าผู้ชายไทยโดยเฉพาะวัยรุ่นมักมีพฤติกรรม "ซันครู" หนุ่มไทยอายุระหว่าง 20 - 22 ปี อาจมีอาการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี ถึง 1 ในทุก ๆ 50 คน และเป็นความจริงที่ว่า เด็กชายในโลกตะวันตกออกเคทครั้งแรก เด็กชายในประเทศไทยจำนวนมากก็ไปเที่ยวโสเภณีครั้งแรกเช่นกัน ผลกระทบที่น่าเป็นห่วงนี้ก็ยังเกิดขึ้นได้ใน เด็กผู้หญิงสาว ๆ ที่แม้จะไม่ใช้โสเภณีโดยตรง แต่ก็ เป็นโสเภณีระยะสั้น ๆ ที่นอนกับผู้ชาย เพียงเพื่อให้ได้เงินมาซื้อเสื้อผ้าหรือเที่ยวเตร่ซึ่งเป็นค่ากล่าว เสริมของสายสุริละติกุล (2533) วัยรุ่น เป็นวันที่เชื่อมค่อระหว่างวัน เด็กกับวัยผู้ใหญ่ มีอายุระหว่าง 15 - 25 ปี เป็นวัยที่มีพัฒนาการอย่างมากและรวดเร็วทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ และการปรับตัวค่อนข้างคม เป็นวัยที่อยากรู้อยากลองอยากแสดงออก เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มคนในสังคม อีกทั้ง เพื่อสร้างเกียรติประวัติแก่ตนเองและสนองความสนใจส่วนตน

วัฒนา เต่าทอง (2532) ได้กล่าวถึงรายงานการสำรวจวิจัย การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นสหรัฐระบุว่า มากกว่าครึ่งหนึ่งของวัยรุ่นสหรัฐมีประสบการณ์ทางเพศก่อนอายุ 17 ปี ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจในปี ค.ศ. 1979 ระบุว่า 16% ของวัยรุ่นสหรัฐมีเพศสัมพันธ์กับคู่ชายตั้งแต่ 4 คนหรือมากกว่านั้น และยังมีผลการศึกษาในลักษณะนี้ระบุว่า 85% ของการแพร่กระจายของเชื้อโรคเอดส์ผ่านการมีเพศสัมพันธ์ เกิดขึ้นกับบุคคลอายุ 15 - 30 ปี ทั้งนี้ วัยรุ่นสหรัฐราว 1.2 ล้านคนตั้งครรกในแต่ละปี และ 40% ของสตรีมีครรกในสหรัฐก็เป็นวัยรุ่นด้วย สำหรับประเทศไทยซึ่งปัจจุบันมีประชากรวัยรุ่นประมาณ 10 ล้านคน วัยรุ่นเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นปีละ 2 แสนคน ทั้งนี้จากสภาพสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปมาก วัฒนธรรมตะวันตกก็หลั่งไหลเข้ามาอย่างมากและรวดเร็ว สถานบริการวัยรุ่นไม่ว่าจะเป็น ลานสเก็ท ดิสโก้เธค คีอพีซีเอฟและสถานเริงรมย์ที่มีอยู่มากมาย ประกอบกับผู้ปกครองให้เวลาในการอบรมแนะนำสั่งสอนบุตรหลานน้อยลงทำให้วัยรุ่นมีโอกาสประพฤดิไปในทางที่เสื่อมเสียมากขึ้น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรจึงเกิดขึ้นในชนบทและ เขต เมือง

วัฒนา เค้าทอง ยังกล่าวระบุนีกว่า ในปี พ.ศ. 2530 วิทยาลัยเขตเมืองส่วนภูมิภาค มีประสบการณ์ทางเพศ มีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 39 ของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา และจากการศึกษาเฉพาะพื้นที่พบว่า นักเรียนวิทยาลัยในจังหวัดสุพรรณบุรี ร้อยละ 23.3 ของกลุ่มที่ตัวอย่างที่ทำการศึกษา เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญปีการศึกษา 2530 ชาย 411 คน หญิง 425 คน เคยมีประสบการณ์ทางเพศโดยเพศชายร้อยละ 40.6 ของนักเรียนชายทั้งหมด มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์และเพศหญิงร้อยละ 6.6 ของนักเรียนหญิงทั้งหมดและยังพบว่า นักเรียนชายส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับโสเภณีร้อยละ 43.1 กับคนรัก 23.3 ส่วนนักเรียนหญิงมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก 89.3 และกับคนอื่น 10.7 (การมีเพศสัมพันธ์ของวิทยาลัยในจังหวัดสุพรรณบุรี : จุฑามาศ นุชนารถ และคณะ, 2530)

นอกจากกรณีตัวอย่างของนักเรียนวิทยาลัย ซึ่งกล่าวได้ว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในชั้นอุดมศึกษาเองก็พบว่ามีปัญหาที่น่าวิตกเช่นกัน โดยในเดือนกรกฎาคม 2530 กรมควบคุมโรคติดต่อได้พบว่าผู้ป่วยโรคเอดส์หรือผู้ติดเชื้อเอดส์แทบทั้งหมดอยู่ในกลุ่มผู้มีความรู้ระดับปริญญา และหากนับตามจำนวนผู้ป่วยโรคเอดส์ของประเทศไทยส่งไปยังองค์การอนามัยโลก พบว่าประเทศไทยมีผู้ป่วยโรคเอดส์มากเป็นอันดับที่ 59 ของโลกคือมี 11 ราย เสียชีวิตแล้ว 7 รายโดยส่วนใหญ่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ในเดือนเดียวกันนี้เองก็มีการเสนอข่าวทางหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (20 กรกฎาคม 2530) ก็มีการลงข่าวมีกรณีตัวอย่างสำหรับนักศึกษาทั่วไปที่ชอบเสี่ยงโดยพบว่า นักศึกษาหนุ่มวัย 23 ปี เป็นโรคเอดส์ขั้นร้ายแรงจนแพทย์หมดทางรักษา จากการสืบถามเพื่อนสนิทพบว่า เป็นเกย์ชอบร่วมเพศกับฝรั่งบริเวณพัทยา และพัฒนาเป็นประจำ ผู้ป่วยรายนี้เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

จะเห็นได้ว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวิทยาลัยมีอยู่มากในเชิงสถิติไม่ว่าจะเป็นส่วนภูมิภาคในกรุงเทพมหานครหรือในจังหวัดใหญ่ ๆ ซึ่งเป็นที่คาดกันว่าสถิติการมีเพศสัมพันธ์และอันตรายที่ได้จากการติดเชื้อของวิทยาลัยน่าจะยิ่งมากกว่านี้

วัฒนา เค้าทอง ได้กล่าวอีกว่า นอกจากการเสี่ยงอันตรายจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันสมควรแล้ว การใช้ยาเสพติดในหมู่วิทยาลัยก็เป็นปัญหาที่สำคัญที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ แม้จะยังไม่มียาเสพติดที่แน่ชัดสำหรับวิทยาลัยที่ใช้ยา แต่ในจำนวนผู้ติดยาเสพติดทุกประเทศจะมีวิทยาลัยปะปนอยู่ด้วยจำนวนมาก ในสหรัฐอเมริกาจากการศึกษาของทางการก็ประมาณว่า

เด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่า 2 แสนคนเคยทดลอง เฮโรอีน

สำหรับประเทศได้จากจำนวนผู้ติดเชื้อโรคเอดส์โดยไม่มีอาการนั้น วัฒนา เต่าทอง พบว่า จากรายงานของกระทรวงสาธารณสุข เมื่อสิ้นเดือนตุลาคม 2531 พบว่ามีทั้งสิ้น 1,524 ราย แยกเป็น ผู้ใช้ยาเสพติดชนิดฉีดเข้าเส้นเลือดถึง 1,308 รายหรือ 85.8% โดยแนวโน้ม ผู้ติดเชื้อในกลุ่มผู้ติดยาเสพติดมีเพิ่มทุกขณะจนถึง 34.24% ในเดือนสิงหาคม 2531 และจากการศึกษาความเกี่ยวข้องระหว่างการใช้ยาเสพติดกับการติดเชื้อโรคเอดส์จะพบว่าการใช้ยาเสพติดโดยใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน อาจจะเป็นเหตุให้มีโอกาสสูงในการติดเชื้อโรคเอดส์ และจากข้อเท็จจริงที่ว่าวัยรุ่น เป็นวัยที่อยากรู้อยากลอง รวมทั้ง เป็นวัยที่ง่ายต่อการชักจูงจากกลุ่มเพื่อน เป็นวัยที่จิตใจอ่อนไหว เมื่อพบปัญหาจากครอบครัวและสังคม ก็จะใช้วิธีแก้ปัญหาโดยการเข้าหา ยาเสพติดซึ่งเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์

ไม่ว่าวัยรุ่นอเมริกัน วัยรุ่นไทยหรือวัยรุ่นชาติใด ๆ ในโลก จะมีพฤติกรรมคล้ายคลึงกัน ในการแสดงออกที่จะโน้มน้าวให้พวกเขาเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ เมื่อคำนึงถึงสุขภาพอนามัยของวัยรุ่นไทยในปัจจุบันและอนาคต จึงควรให้วัยรุ่นในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ได้รับความรู้เรื่องราวที่ถูกต้อง เป็นจริงของโรคเอดส์ โดยไม่ควรปกปิดเรื่องนี้เพราะเห็นแก่ศีล ธรรมตาม วัฒนธรรมไทยแต่ดั้งเดิม การห้ามไม่ให้วัยรุ่นเข้าหา ยาเสพติดหรือมีเพศสัมพันธ์นั้นคงเป็นการยาก และต้องใช้เวลาอีกยาวนานในการแก้ไข ทางแก้ที่ถูกต้องคือ การให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับ อาการ การติดต่อ ความรุนแรงและการป้องกันโรคเอดส์ การให้การศึกษาและความรู้จะทำให้กลุ่มเป้าหมาย เกิดความคิดและนำไปปฏิบัติ เพื่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของคนที่จะเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ได้

เรื่องของสุขภาพอนามัยและการศึกษานั้น จะเห็นได้ว่ามีผลที่เป็นประโยชน์ตามมา หากมีความรู้และการปฏิบัติตนรักษาสุขภาพให้ดี คือ หากเยาวชนมีสุขภาพที่ดีเนื่องจากการได้รับรู้ข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองแล้วสังคมที่เยาวชนอาศัยอยู่ และตัว เยาวชนเองก็จะมีคุณภาพ เป็นแรงผลักดันให้ประเทศไทยพ้นจากสภาวะอันตรายจากโรคยุคสมัยใหม่ เช่นโรคเอดส์ ได้ ในข่าวเรื่อง "คนกลัวเอดส์เลิก เทียวกว่าครึ่ง" ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (ฉบับประจำวันที่ 27 กรกฎาคม 2533) ได้ระบุว่า กระทรวงสาธารณสุขก็คาดหวังและตั้งเป้าหมายเอาไว้ว่า เมื่อสิ้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 แล้ว ในปี พ.ศ. 2534 จะพยายาม

ชลอกการแพร่และการคิดเชื้อโรคเอดส์ไม่ให้เกิน 2,400 ราย และชลอกไม่ให้เกิน 1 แสนราย เมื่อสิ้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 ในปี พ.ศ. 2539 จนกว่าจะมีการค้นพบวัคซีนและยารักษาโรคเอดส์ที่มีประสิทธิภาพช่วยแก้ปัญหาโรคเอดส์ได้

เยาวชนเป็นทรัพยากรบุคคลอันมีค่ายิ่งของประเทศ เยาวชนทุกคนในวันนี้จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบต่อบ้านเมืองในอนาคต หากเยาวชนของชาติมีสุขภาพที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อจากโรคเอดส์ซึ่งเป็นโรคที่มีแค่รอวันเสียชีวิตแล้ว ก็ย่อมจะเกิดผลเสียหายทั้งทางด้านเศรษฐกิจสังคมและความมั่นคงของชาติ

จากข่าวเรื่อง "จับมือร่วมกันต้านเอดส์มหากภัย" จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (27 กรกฎาคม 2533) ได้ให้รายละเอียดว่า ในสภาวะการณ์ปัจจุบันได้มีหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน พยายามรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ในหมู่เยาวชน มีการจัดสัมมนาแนวทางแก้ไขปัญหาระบาดของโรคเอดส์นี้อยู่มาหลายครั้ง โดยพยายามเน้นให้ความรู้โรคเอดส์แก่กลุ่มเยาวชน ทั้งที่อยู่ในและนอกระบบการศึกษา โดยเยาวชนในระบบการศึกษาได้แก่นักเรียนระดับประถมศึกษา, ระดับมัธยม, ระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย โดยมีหลักการในการให้การรณรงค์จะเน้นให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ อาการ การดำเนินของโรค ความรุนแรงของโรคตลอดจนการป้องกัน และการปฏิบัติตนให้ถูกต้องเพื่อสุขภาพของตนเอง

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความคิดที่จะศึกษาผลคืบหน้า จากการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ทั่ว ๆ ไปในหมู่เยาวชนในระบบการศึกษา ว่าดำเนินการไปในลักษณะที่เข้าถึงกลุ่มเยาวชนเป้าหมายหรือยัง โดยพยายามศึกษาถึงลักษณะการเปิดรับข่าวสาร และความสนใจสื่อประเภทต่าง ๆ ว่าสื่อใดบ้างที่เข้าถึงความต้องการรับรู้เรื่องโรคเอดส์ของเยาวชน ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ เน้นศึกษาในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาใหม่มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นกลุ่มเยาวชนที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์มากที่สุด นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความรู้สึกรู้สึกของกลุ่มเป้าหมายด้วยว่า มีระดับการยอมรับข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ จากการรณรงค์เผยแพร่ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ ในระดับใด เพื่อประโยชน์ในการวิจัยที่จะได้นำไปปรับปรุงการนำเสนอข่าวสารทางสื่อต่าง ๆ และเป็นแนวทางให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนในการวางแผนโครงการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษา เปรียบเทียบการ เปิดรับข่าวสาร เรื่อง โรค เอคส์ ระหว่างนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
2. เพื่อศึกษา เปรียบเทียบการยอมรับข่าวสาร เรื่อง โรค เอคส์ ระหว่างนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
3. เพื่อศึกษา เปรียบเทียบความแตกต่างในการ เปิดรับและการยอมรับข่าวสาร เรื่อง โรค เอคส์ จำแนกตาม เพศ สถานะภาพทาง เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดา

ปัญหาสำหรับการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับนิสิตนักศึกษาในสถาบัน อุดมศึกษา มีการ เปิดรับข่าวสาร เรื่อง โรค เอคส์ต่างกันหรือไม่
2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับนิสิตนักศึกษาในสถาบัน อุดมศึกษามีการ ยอมรับข่าวสาร เรื่อง โรค เอคส์ต่างกันหรือไม่
3. นักเรียนและนิสิตนักศึกษาระหว่างชายและหญิง มีความแตกต่างกันในการ เปิดรับ ข่าวสารหรือไม่
4. นักเรียนและนิสิตนักศึกษาระหว่างชายและหญิง มีความแตกต่างกันในการยอมรับ ข่าวสารหรือไม่
5. นักเรียนและนิสิตนักศึกษาที่มีสถานะภาพทาง เศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีความแตกต่าง ในการ เปิดรับข่าวสารหรือไม่
6. นักเรียนและนิสิตนักศึกษาที่มีสถานะภาพทาง เศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีความแตกต่าง ในการยอมรับข่าวสารหรือไม่

7. นักเรียนและนิสิตนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์ของบิดามารดาต่างกัน มีความแตกต่างในการเปิดรับข่าวสารหรือไม่

8. นักเรียนและนิสิตนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์ของบิดามารดาต่างกัน มีความแตกต่างในการยอมรับข่าวสารหรือไม่

สมมติฐานในการวิจัย

1. การเปิดรับและการยอมรับข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศ

2. การเปิดรับและการยอมรับข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ ไม่มีความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา

3. การเปิดรับและการยอมรับข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ ไม่มีความแตกต่างระหว่างสถานะภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

4. การเปิดรับและการยอมรับข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ ไม่มีความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์ของบิดามารดา

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่

- เพศ 1. ชาย

2. หญิง

- ระดับการศึกษา 1. มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ปลาย)

2. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- สถานะภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว คือ รายได้ที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองได้จากการทำงานตามหน้าที่การงาน คิดเฉลี่ยต่อเดือน

- ความสัมพันธ์ของบิดามารดา คือ สภาพความเป็นอยู่ของบิดามารดาว่าอยู่ด้วยกันหรือหย่ากัน ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียชีวิตหรือเสียชีวิตทั้งคู่

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

- การเปิดรับข่าวสารเรื่องโรคเอดส์จากสื่อ 3 ประเภทคือ สื่อมวลชน (Mass Media) สื่อบุคคล (Interpersonal Media) สื่อเฉพาะกิจ (Specialized Media)
- การยอมรับข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ในด้านต่าง ๆ ได้แก่ อากาการ การคิดคือ ความร้ายแรงและการป้องกันโรค

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยมุ่งศึกษาการเปิดรับและการยอมรับข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ของกลุ่มเป้าหมายจากสื่อมวลชน (Mass Media) สื่อบุคคล (Interpersonal Media) และสื่อเฉพาะกิจ (Specialized Media) ซึ่งใช้ในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ ในการวิจัยครั้งนี้ข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ หมายถึง การให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ การคิดอากาการ ความร้ายแรงและการป้องกันโรคเอดส์

2. ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่จะศึกษาคือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร โดยไม่จำกัดอายุและระดับชั้นการศึกษา

ข้อจำกัดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะนักเรียนและนิสิตนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร จึงไม่สามารถเป็นตัวแทนของเยาวชนทั้งประเทศได้ เนื่องจากสถานที่และสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ฉะนั้นการนำผลวิจัยไปสรุปอ้างอิงจึงอยู่ในขอบเขตจำกัด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถนำผลวิจัยที่ได้ ไปปรับปรุงและเป็นแนวทางแก่หน่วยงานของรัฐและเอกชน ในการเลือกใช้สื่อที่มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งช่วยให้การวางแผนในการรณรงค์ให้ความรู้และการปฏิบัติตนในการป้องกันและหลีกเลี่ยงการติดเชื้อโรคเอดส์ ให้ดำเนินไปด้ายเป้าหมายที่วางไว้

2. เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อ เพื่อเผยแพร่ข่าวสาร เรื่อง โรคเอดส์แก่เยาวชนในระบบการศึกษา ในชั้นการศึกษาระดับอื่น ๆ และใช้ประโยชน์จากการวิจัยในการอ้างอิงได้

3. เป็นประโยชน์ทางวิชาการในอันที่จะเป็นตัวอย่างและแนวทางในการดำเนินงาน ศึกษาวิจัยในเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

นิยามคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ สังกัด กรมสามัญศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชนในกรุงเทพมหานคร

นิสิตนักศึกษา หมายถึง นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และเอกชน สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร

สื่อบุคคล หมายถึง บิดา มารดา ญาติ ครู/อาจารย์ เพื่อน เจ้าหน้าที่สาธารณสุข/ แพทย์

สื่อมวลชน หมายถึง วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์รายวัน และ นิตยสาร

สื่อเฉพาะกิจ หมายถึง สื่อที่ให้ความรู้โดยละเอียดเกี่ยวกับโรคเอดส์เพียงอย่างเดียว ซึ่งจัดทำเป็นสื่อในลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ แผ่นพับ โปสเตอร์ นิทรรศการและวิดีโอ

โรคเอดส์ หมายถึง โรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง (Acquired Immune Deficiency Syndrome, AIDS) เกิดจากเชื้อไวรัส

ข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ หมายถึง ข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ด้านต่าง ๆ ได้แก่ การติดต่อ อาการ ความรุนแรงและการป้องกันโรค

การเปิดรับข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ หมายถึง การได้รับรู้เรื่องโรคเอดส์จากสื่อทั้ง 3 ประเภท คือ สื่อบุคคล สื่อมวลชน และสื่อเฉพาะกิจ

การยอมรับข่าวสาร เรื่อง เอคส์ หมายถึง การที่บุคคลรับข่าวสารแล้วพร้อมปฏิบัติจริง เพื่อหลีกเลี่ยงการติดเชื้อโรค เอคส์

สถานะภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง รายได้รวมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองขณะนี้นักเรียนและนิสิตนักศึกษาที่หาได้จากการทำงานตามหน้าที่ในงานอาชีพโดยคิดค่าเฉลี่ย เป็นรายได้ต่อเดือน

ความสัมพันธ์ของบิดามารดา หมายถึง สภาพความเป็นอยู่และความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาในปัจจุบัน